

Arrest

nr. 262 744 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 augustus 2019 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Franse neef.

1.2. Verweerder neemt op 29 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het hiertegen door verzoeker ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 2 juli 2020 met nummer 237 852.

1.3. Verzoeker dient op 27 maart 2020 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Franse neef.

1.4. Verweerder neemt op 30 juli 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.5. Verzoeker dient op 2 februari 2021 een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Franse neef.

1.6. Verweerder neemt op 14 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden betekend onder de vorm van een bijlage 20. Deze bijlage 20 wordt thans als eerste bestreden en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 02.02.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.02.2021 voor de derde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name zijn neef, zijnde E.K.H., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

Facturen en leveringen op naam van betrokkene met een adres in Frankrijk; ongedateerde foto's waar betrokkene en (vermoedelijk) de referentiepersoon op staan en lidkaart van een Franse voetbalploeg 2017 op naam van betrokkene en huurovereenkomst van een studio in Antwerpen dd. 12.01.2019 op naam van de referentiepersoon.

Attest van de Marokkaanse autoriteiten met n° M048156 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Nador; attest van de Marokkaanse autoriteiten dd. 30.08.2018 met n° M093606 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Marokko; attest van de Caïd van van de 5ième annexe administrative van Nador dd. 01.11.2019 met n° 1209 waarin wordt verklaard dat betrokkene in zijn ambtsgebied geen arbeid uitoefent; attestation de non-imposition a la TH-TSC en attestation de revenu, beide met nr. nr 26269/19 dd. 04.11.2019 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 03.04.2015, 02.04.2014, 01.02.2015, 18.04.2015 en 02.02.2016.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.08.2019 en/of 27.03.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.01.2020 en/of 30.07.2020. Het beroep tegen de bijlage 20 van 29.01.2020 werd op 02.07.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Tegen de weigeringsbeslissing van 30.07.2020 diende betrokkene geen beroep in. Er kan dan ook dienstig verwezen worden naar de twee vorige weigeringsbeslissingen. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

Bijkomende geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd 14.10.2014 en 19.12.2015. Deze stortingen die dateren van minstens 5 jaar geleden zijn op zich te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

Ongedateerde verklaring van een derde die stelt dat betrokkene als "huurder ten laste" van de referentiepersoon op zijn adres in Frankrijk woonde en betalingsbewijzen van huur in Frankrijk door de referentiepersoon. Gezien een verklaring (op eer) van een derde niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden. Bovendien impliceert enkel het samenwonen niet een situatie, in hoofde van betrokkene, van onvermogen en van afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon.

attesten van de Caïd (districtburgemeester) van de 5ème annexe administrative (district) van Nador dd. 05.01.2021 waarin wordt verklaard dat betrokkene en de referentiepersoon met hun respectievelijke vaders op hetzelfde adres woonden in Marokko. Echter, dat betrokkenen als neven ooit in hetzelfde huis woonden in Marokko, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1,2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon in Frankrijk geboren en getogen is, dat betrokkene in 2015 Marokko reeds verliet en dat hij sedert augustus 2019 in België bij de referentiepersoon woonachtig is.

« Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) » en « Attestation de revenu » beide met nr. 6812/2021 dd. 18.03.2021 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene van 2014 tot 2017 geen inkomsten onderschreef. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Bovendien blijkt uit het dossier van betrokkene dat hij betrokkene reeds in 2015 verlaten heeft. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Geactualiseerd attest van de Caïd van de 5ème annexe administrative van Nador dd. 14.04.2021 met n° 2016/M.CH.A waarin wordt verklaard dat betrokkene op het moment van de afgifte van het attest in zijn ambtsgebied geen arbeid uitoefent. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 2015 Marokko heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst. Bijkomende foto's en screenshots van sociale media kanalen waar betrokkene en (vermoedelijk) de referentiepersoon en de oom van betrokkene op staan; attest maatschappelijke oriëntatie; inschrijving voor cursus Nederlands op naam van betrokkene; verklaring in verband met vrijwilligerswerk in België. Deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zeggen helemaal niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Documenten met betrekking tot de inkomsten (uitkeringen) van de referentiepersoon in België.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.08.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.08.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29.01.2020 en van 30.07.2020 die hem betekend werden. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Franse neef op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 27.08.2019 en

27.03.2020, werden geweigerd op 29.01.2020 en op 30.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen de bijlage 20 van 29.01.2020 werd op 02.07.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Tegen de weigeringsbeslissing van 30.07.2020 diende betrokkene geen beroep in. Op 02.02.2021 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij nagenoeg dezelfde documenten waren voorgelegd als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.7. Eveneens op 14 juni 2021 neemt verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"Aan de Heer verklaart te heten;
[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 0 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort, afgegeven in 2015 in Straatsburg, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 3 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Franse neef op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 27.08.2019 en 27.03.2020, werden geweigerd op 29.01.2020 en op 30.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen de bijlage 20 van 29.01.2020 werd op 02.07.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Tegen de weigeringsbeslissing van 30.07.2020 diende betrokkene geen beroep in. Op 02.02.2021 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij nagenoeg dezelfde documenten waren voorgelegd als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12 1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29.01.2020 en van 30.07.2020 die hem betekend werden. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel – gericht tegen de bijlage 20 – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...]

Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

De een deel van de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

(....) Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafganaad aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27/08/2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen(...)

Het is deze motivering die ten stelligste wordt betwist. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het kerngezin van zijn neef en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en in land van herkomst.

Het kan immers niet worden betwist dat verzoeker en zijn neef wel degelijk gedurende ruime periode hebben samengewoond in Frankrijk. Dit werd aangetoond d.m.v.:

- Verklaring van de verhuurder;*
- Betalingsbewijzen van de huur;*
- Paspoort van verzoeker met vermelding adres;*

- Gedateerde foto's waaruit blijkt dat hij in de periode 2016-2018 wel degelijk in Straatsburg was en waarop hij te zien is samen met zijn neef.
- Lidkaart voetbalclub Straatsburg.

Over deze samenwoning in Frankrijk motiveert verweerster enkel het volgende in de bestreden beslissing:

" Ongedateerde verklaring van een derde die stelt dat betrokkene als "huurder ten laste" van de referentiepersoon op zijn adres in Frankrijk woonde en betalingsbewijzen van huur in Frankrijk door de referentiepersoon. Gezien een verklaring (op eer) van een derde niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden. Bovendien impliceert enkel het samenwonen niet een situatie, in hoofdte van betrokkene, van onvermogen en van afhankelijkheid t.a.v. de referentiepersoon."

Verzoeker is het niet eens met de stelling van verweerster dat de verklaring op eer van de verhuurder van het appartement waar verzoeker en zijn neef jarenlang hebben samengewoond niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van samenwoning. Minstens dient het te worden aanvaard als een begin van bewijs.

Verweerster stelt dat deze verklaring niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. Echter verzoeker legde naast deze verklaring nog andere stukken voor die allen samen de verklaring van de verhuurder wel degelijk plausibel en aanvaardbaar maken.

De raadvrouw van verzoeker vermeldt over de samenwoning in haar begeleidende brief van 29/04/2021 het volgende: (stuk 2)

"In december 2015 is cliënt naar Frankrijk gereisd en heeft drie jaar op hetzelfde adres als zijn neef verbleven. Ook de verhuurder verklaart dat cliënt als 'huurder ten laste' bij de heer E.K.H. verbleef op het adres [...], 67400 Strasbourg (stuk 2). De heer E.K.H. woonde voordien op het adres van zijn ouders en zussen, te weten [...] te Straatsburg. Maar het appartement was te klein om ook cliënt op te vangen. Vandaar verhuisde de heer E.K.H. - referentiepersoon samen met cliënt en huurde een appartementje op het adres [...] te Straatsburg en dit gedurende drie jaar (van januari 2016 tot december 2018 stuk 3) Ook dit adres staat vermeld op het Marokkaanse paspoort van cliënt dat werd vernieuwd op datum van 31/10/2016. (stuk 5)

Ook de gedateerde foto's en de lidkaart bij de Franse voetbalclub (uitprints foto's facebookprofiel) bevestigen de aanwezigheid van cliënt in Straatsburg.(stukken 1 en 5) Ook hier in België wonen cliënt en diens neef op hetzelfde adres (huurovereenkomst neef stuk 12) . Zijn neef werkt in België op zelfstandige basis en baat hier een loungebar uit, die omwille van de pandemie tijdelijk gesloten is. Hij ontvangt een overbruggingskrediet, (stuk 11)"

Over deze aangehaalde documenten en argumenten kan verzoeker in de bestreden beslissing niets terugvinden. Waarom zou verzoeker een adres vermelden op zijn Marokkaans paspoort (afgeleverd in oktober 2016) indien hij daar niet werkelijk zou verblijven?

Verzoeker verbleef illegaal in Frankrijk wat maakt dat zijn mogelijkheden op vlak van bewijsmateriaal beperkt zijn. Verzoeker kan weliswaar geen in- en uitschrijvingsbewijs in Frankrijk voorleggen, gezien zijn illegaal verblijf, maar verzoeker is van mening dat verweerster ten onrechte geen rekening houdt met het geheel van voorgelegde documenten (en dus niet alleen de verklaring van de verhuurder).

Bovendien blijkt uit de attesten van de Caïd van de Sieme annexe administrative van Nador dat de neven in Marokko ook op hetzelfde adres verbleven. Hun vaders delen immers eenzelfde woning in Marokko. Dit toont misschien niet voldoende aan dat verzoeker reeds in Marokko behoorde tot het kerngezin van zijn neef, doch dit feitelijk gegeven maakt het wel aannemelijk dat de neven reeds een zeer warme band hadden en nog steeds hebben en maakt het ook aannemelijker dat verzoeker wel degelijk behoorde tot het kerngezin van zijn neef in Frankrijk. Uit de betalingsbewijzen van de huur en de verklaring van de verhuurder blijkt dat de neven minstens gedurende drie jaar hebben samengewoond. Dit is toch een zeer geruime tijd. Deze gezamenlijke vestiging heeft zich bovendien verder gezet na de verhuis naar België in augustus 2019. Verzoeker en zijn neef vormen dus reeds sinds 6 jaar onafgebroken een gezin. Ook blijkt uit de stukken dat de referentiepersoon reeds voor de komst van verzoeker naar Frankrijk geld overmaakte aan zijn neef. Ook dit feitelijk gegeven maakt het

aannemelijk dat de twee neven reeds voor de komst van verzoeker naar Frankrijk een zeer goede band hadden met elkaar en dat zij voor elkaar zorgden.

Zoals reeds toegelicht in de begeleidende brief is het zo dat de neef van verzoeker initieel (dus bij aankomst van verzoeker in Frankrijk in 2015) nog bij zijn ouders woonde. Verzoeker heeft ook korte tijd bij zijn oom gewoond, doch gelet op de beperkte ruimte in het appartement en de vele familieleden (want de neef had nog verschillende zussen) besloten verzoeker en zijn neef samen een appartementje te huren. Gezien de voorgeschiedenis en de reeds zeer goede band die de neven reeds hadden toen verzoeker nog in Marokko woonde (zie administratieve attesten van de districtsburgemeester en geldtransacties periode 2014- 2015), lijkt de verklaring van de verhuurder (in combinatie met het paspoort, de foto's, betalingsbewijzen van de huur) aannemelijk en plausibel.

Dat verzoeker dan ook van mening is dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en bijgevolg dient te worden vernietigd. [...]"

2.2. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf is verstreken. Tevens wordt voorzien in een motivering aan de hand van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico wordt geconcretiseerd, waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker enerzijds duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en anderzijds onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bijlage 20 niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]"

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.6. Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.7. Kernbetoog van verzoeker is dat hij van oordeel is dat er wel degelijk voldoende bewijsstukken voorliggen van het gegeven dat hij geruime tijd heeft samengewoond met de referentiepersoon in Frankrijk en dit voordat de vestigingsaanvraag werd ingediend. Hij stelt dat verweerder de bewijswaarde van de verklaring van de verhuurder in Frankrijk niet correct heeft beoordeeld. Hij benadrukt dat deze verklaring een begin van bewijs vormt en samen met de andere overgemaakte bewijsstukken diende te worden beoordeeld. Deze werden toegelicht in een begeleidende brief van 29 april 2021 van verzoekers raadvrouw die hij aan zijn verzoekschrift voegt. Hierin heeft ze aangegeven dat verzoeker in december 2015 naar Frankrijk is verhuisd en daar drie jaar op hetzelfde adres als zijn neef heeft verbleven. Verzoeker geeft aan dat over de in deze brief aangehaalde argumenten en documenten niets kan worden teruggevonden in de bijlage 20.

2.8. Deze kritiek heeft betrekking op de beslissing tot weigering van verblijf die deel uitmaakt van de bijlage 20. Deze beslissing stelt aangaande het aangehaalde argument van samenwoning met de neef in Frankrijk het volgende:

“Facturen en leveringen op naam van betrokkene met een adres in Frankrijk; ongedateerde foto's waar betrokkene en (vermoedelijk) de referentiepersoon op staan en lidkaart van een Franse voetbalploeg 2017 op naam van betrokkene (...).

(...).

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.08.2019 en/of 27.03.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.01.2020 en/of 30.07.2020. Het beroep tegen de bijlage 20 van 29.01.2020 werd op 02.07.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Tegen de weigeringsbeslissing van 30.07.2020 diende betrokkene geen beroep in. Er kan dan ook dienstig verwezen worden naar de twee vorige weigeringsbeslissingen.

(...)

Ongedateerde verklaring van een derde die stelt dat betrokkene als “huurder ten laste “ van de referentiepersoon op zijn adres in Frankrijk woonde en betalingsbewijzen van huur in Frankrijk door de referentiepersoon. Gezien een verklaring (op eer) van een derde niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden. Bovendien impliceert enkel het samenwonen niet een situatie, in hoofde van betrokkene, van onvermogen en van afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon.”

2.9. In de bijlage 20 van 29 januari 2020 kan het volgende worden gelezen:

“Facturen en leveringen op naam van betrokkene met een adres in Frankrijk; ongedateerde foto's waar betrokkene en (vermoedelijk) de referentiepersoon op staan en lidkaart van een Franse voetbalploeg 2017 op naam van betrokkene (...). Geen van deze documenten heeft geen betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene. Deze stukken tonen evenmin aan dat er effectief een gezamenlijke vestiging was in het land van herkomst of origine onmiddellijk

voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Deze stukken zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (...)”

2.10. Verzoeker gaat er met zijn betoog totaal aan voorbij dat de beslissing tot weigering van verblijf aangaande het door hem ingeroepen argument inzake samenwoning met de referentiepersoon in Frankrijk via een verwijzing naar de in punt 1.2. bedoelde bijlage 20 stelt: *“(...) Deze stukken tonen evenmin aan dat er effectief een gezamenlijke vestiging was in het land van herkomst of origine onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Deze stukken zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Hieruit blijkt dat verweerder van oordeel is dat er sprake moet zijn van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, wat inhoudt dat verweerder vereist dat verzoeker samenwoonde met zijn neef in Marokko. Nergens in het verzoekschrift leest de Raad waarom dit geen pertinente afweging is, gezien de wetbepalingen aangehaald in punt 2.5. Het komt de Raad niet toe om leemtes in het verzoekschrift op te vullen ten behoeve van verzoeker. Ook het begeleidend schrijven van de raadsvrouw van verzoeker zwijgt op dit punt in alle talen. In deze brief wordt een historiek gegeven van de verblijfplaatsen in Frankrijk en wordt ingegaan op de redenen van verhuis. Gezien dit schrijven volledig handelt over een samenwoning van verzoeker met zijn neef in Frankrijk en hij in dit verband stukken bijbrengt maar geen argumenten waarom ook een samenwoning in Frankrijk in aanmerking dient te worden genomen in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek dat verweerder niet heeft geantwoord op alle stukken die de raadsvrouw in dit verband heeft bijgebracht. Om dezelfde reden heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek dat het moeilijk is om bewijsmateriaal te verstrekken over de samenwoning met zijn neef in Frankrijk omdat hij op onwettige wijze in dat land verbleef.

2.11. Verzoeker gaat verder in op de overgemaakte attesten van *“de Caïd van de 5ième annexe administrative van Nador”*. Hij herhaalt dat hieruit blijkt dat hij en zijn neef in Marokko ook op hetzelfde adres verbleven. *“Hun vaders delen immers eenzelfde woning in Marokko”*, aldus verzoeker. Er wordt in de bijlage 20 wel degelijk ingegaan op deze attesten, waarbij werd aangegeven dat het niet volstaat dat verzoeker en de referentiepersoon als (jonge) neven ooit in hetzelfde huis in Marokko hebben verbleven. Er wordt gemotiveerd dat het de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, waarbij de overgemaakte attesten aldus niet van aard zijn om dit aan te tonen. Verzoeker toont niet aan dat deze stelling van verweerder incorrect zou zijn. Hierbij wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman reeds oordeelde dat *“de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de inhoud van de overgemaakte attesten ook enigszins bevreemdend overkomt. Zo wordt in het attest dat betrekking heeft op de referentiepersoon, gesteld dat hij samen met zijn vader op het bepaalde adres in Marokko woont en dit zonder enige tijdslimiet, terwijl in het attest dat betrekking heeft op verzoeker, wordt gesteld dat hij samen met zijn vader op het bepaalde adres in Marokko woont en dit totdat hij het grondgebied van het arrondissement heeft verlaten in 2015. Zoals verzoeker in zijn feitelijke uiteenzetting stelt, is de referentiepersoon geboren in Frankrijk. Het komt dan ook enigszins bevreemdend over dat in het attest dat betrekking heeft op de referentiepersoon, geen enkele verwijzing naar diens vertrek uit Marokko wordt opgenomen. Nog in de feitelijke uiteenzetting stelt verzoeker ook dat hij en zijn neef *“alle vakanties”* samen doorbrachten. Hiermee lijkt verzoeker aldus aan te geven dat de *“samenwoonst”* in Marokko was beperkt tot het samen doorbrengen van vakanties aldaar toen zijn neef, die in Frankrijk woonde, afzakte naar Marokko. Dergelijk occasioneel samenzijn kan bezwaarlijk worden aangemerkt als een *“deel uitmaken van het gezin”*. Verzoeker – die zelf erkent dat de attesten van *“de Caïd van de 5ième annexe administrative van Nador”* niet voldoende aantonen dat hij en de referentiepersoon tot hetzelfde kerngezin behoorden in Marokko – stelt nog dat minstens blijkt dat er sprake is van *“een zeer warme band”*, doch er blijkt evenmin dat dergelijke warme band zou volstaan om te spreken van het *“deel uitmaken van het gezin”* in het land van oorsprong. De Raad benadrukt in deze de overweging 6 van de richtlijn 2004/38/EG, die stelt: *“teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn”*. Het Hof van Justitie stelde in het voormelde arrest Rahman ook dat de *“bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te*

handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” Uit deze bewoordingen blijkt niet dat het zonder meer de bedoeling van de Uniewetgever is om het verblijfsrecht te vergemakkelijken van neven die een warme of goede band hebben en hun vakanties samen spendeerden in het land van oorsprong of die omwille van praktische redenen een flat delen. Het is in die zin dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf voor wat betreft de samenwoning van verzoeker met de referentiepersoon in Frankrijk ook stelt: “Bovendien impliceert enkel het samenwonen niet een situatie, in hoofde van betrokkene, van onvermogen en van afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon.”

2.12. Waar verzoeker benadrukt dat hij alhier tevens op hetzelfde adres als de referentiepersoon verblijft, werd in de bijlage 20, gezien de in punt 2.5. aangehaalde bepalingen, terecht gesteld dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet het land van herkomst.

2.13. Waar verzoeker betoogt dat *“uit de stukken [blijkt] dat de referentiepersoon reeds voor de komst van verzoeker naar Frankrijk geldt overmaakte aan zijn neef”*, wijst de Raad erop dat in de bijlage 20, deels via verwijzing naar vorige bijlagen 20, werd ingegaan op de overgemaakte geldstortingen en de bewijzen van onvermogen van verzoeker, waarna werd geconcludeerd dat verzoeker niet aantoonde reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoeker kan dit niet aan het wankelen brengen door louter te poneren dat zijn neef hem geld overmaakte in Marokko voor zijn komst naar Frankrijk.

2.14. Waar verzoeker betoogt *“Minstens zal het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, in voorliggende zaak leiden tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. Verweerder kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker de onwettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf niet heeft aangetoond. Aangezien er van een vernietiging van deze beslissing geen sprake is, kan evenmin sprake zijn van een vernietiging van bevel om het grondgebied te verlaten om deze reden. De Raad dient verder vast te stellen dat verzoeker de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten voor het overige totaal onbesproken laat, zodat hij deze niet aan het wankelen brengt. Deze beslissing blijft derhalve overeind.

2.15. Waar verzoeker betoogt *“3. Vernietiging inreisverbod van 3 jaar wegens schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Aangezien het inreisverbod haar basis vindt in de bestreden beslissing en deze beslissing dient te worden vernietigd, dient ook het inreisverbod van 3 jaar te worden vernietigd.”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker de onwettigheid van de bijlage 20 niet heeft aangetoond. Aangezien van een vernietiging van de bijlage 20 geen sprake is, kan evenmin sprake zijn van een vernietiging van het inreisverbod om deze reden. De Raad dient verder vast te stellen dat verzoeker de motieven van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod totaal onbesproken laat, zodat hij deze niet aan het wankelen brengt. Deze beslissing blijft derhalve overeind.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA